

ΦΩΝΑΙ ΠΟΛΛΑΙ. Νά διαλυθῇ ἡ συνεδρίασις.

ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ (συγκεκνημένος). Τὸ γεγονός τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν πρὸ ὀλίγου εἶναι γεγονός ἐκ τῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι ψηλαφητὴν ἀποδεικτικότητα τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ λεκτικοῦ μας! Ἡμεῖς ὡς ἀντιπολίτευσις δὲν δυνάμεθα νὰ συμπράττωμεν ἐὰν δὲν δοθῇται ἡμῖν τῇ ἀντιπολιτεύσει πλήρης ἱκανοποίησις. Ἀποκχωροῦμεν!...

ΠΕΤΡΙΤΣΗΣ (πρὸς τοὺς ἀποχωροῦντας). Διατὶ δὲν τὸ συζητεῖτε;

ΜΑΓΚΟΥΤΡΑΙ, ΦΩΝΑΙ, ΓΡΟΘΙΕΣ (ἐγείρονται πρὸς τὸν Πετρίτσην, ὅστις παραμερίζει καὶ διαλύεται ἡ συνεδρίασις ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων καὶ ἀλλαλαγμοῦ τοῦ ἀκροατηρίου).

Μάγκας

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Σχολὴ τῶν Νέων ἀρχεται καταλαμβάνουσα τὴν θέσιν της ἐν τῇ συγχρόνῳ ποιήσει. Οἱ ἐπιπλεύσαντες — τοὺς γνωρίζετε — εἶναι τρεῖς καὶ μόνοι. Ὁ Νίκος ὁ Καμπᾶς, ὁ Γεώργιος Δροσίνης καὶ ὁ Κώστας Παλαμᾶς. Δὲν ὀμιλοῦμεν περὶ ἄλλων, ἄλλου εἶδους. Ἄλλ' οἱ τρεῖς αὐτοὶ μαζὺ ἀνεφάνησαν ἀδελφωμένοι καὶ περίπου ἐν καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος ποιήσεως ἐκαλλιέργησαν· ἂν καὶ ἕκαστος φέρῃ τὴν ἰδιοφυίαν καὶ τὴν πρωτοτυπίαν του.

Οἱ δύο πρῶτοι ἐξέδωκαν συλλογὰς, τοὺς Στίχους, τοὺς Ἰστοὺς Ἀράχνης, τοὺς Σταλακτίτας.

Ἦδη καὶ ὁ θερμότερος καὶ ποιητικώτερος τῶν τριῶν, καθυστερῶν τῆς γλυπτικῆς τοῦ ἐνὸς τελειότητος καὶ τῆς τεχνικῆς

τοῦ ἄλλου πλαστικότητος, ἀλλὰ γονιμώτερος καὶ περιπαθέστερος καὶ εἰκονικώτερος καὶ ἀληθέστερος τρόπον τινα ποιητῆς, ὁ Κώστης Παλαμᾶς, ὁ συντάκτης τῶν Πρακτικῶν τῆς Βουλῆς τοῦ Μὴ Χάνεσαι, ἀναγγέλλει μόλις τὴν ἐκδοσὴν πρώτης συλλογῆς ποιημάτων, ἐνῶ ἡδύνατο πρὸ τριετίας ἀκόμη νὰ ἐκδώσῃ δύο καὶ τρεῖς τοιαύτας.

Ἡ συλλογὴ του διαιρεῖται εἰς τρία μέρη: Τὸ ἄνθος τῆς ἀγάπης — Τραγούδι τῆς Ἀμνης — Τὰ τρελλὰ μου.

Πιστεύομεν ὅτι ἡ συλλογὴ τοῦ κ. Παλαμᾶ θὰ γίνῃ ἀνάσπαστος ἐν μέσῳ μικρῶν ἀνθοδεσμῶν καὶ εὐωδῶν πνοῶν ὑπὸ τῶν εὐαισθητῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῆς προσεγγίσεως τῶν ἑορτῶν, τῆς τεχνικῆς ἀνοίξεως, τοῦ μετημψιεσμένου χειμῶνος, τῆς ὑποφωσκούσης Πρωτοχρονιᾶς, τῶν ἐλπίδων καὶ τῆς ἀπελπίσεως τοῦ Χρηματιστηρίου, τῆς ἀφαιρέσεως τῶν βαρέων ἐπανωφθρίων, μὲ τὰ ὁποῖα αἱ κυρίαι καλύπτουν τὰ ὀρεκτικὰ των, τῶν ραβδοκυπημάτων τῶν βουλευτῶν, ἡ ὁρεξὶς τῶν Ἀθηναίων διπλασιάζεται καὶ ἡ μάγειρική των ξενοδοχείων πρέπει νὰ εἶναι *al giorno*.

Τὴν ψυχολογικὴν αὐτὴν στιγμὴν καλλιτεχνικώτατα ἐκμεταλλεύεται τὸ σουλτανικὸν Καφεστιατόριον ἡ Εὐρώπη τῆς Πλατείας Συντάγματος.

Ἡ Εὐρώπη ἐπιδιώκουσα τὸν διαμελισμὸν τῆς Ἀνατολῆς, αὐτὸ γίνεται ἐν τῷ ξενοδοχείῳ αὐτῷ, τοῦ ὁποῖου τὰ θέλητρα ἐπιμένονεν κάθε λίγο καὶ κομμάτι νὰ ἐξαίρωμεν, διότι διευθυντὰς τοιούτων καταστημάτων ὑπολαμβάνομεν εὐεργετικωτέρους διὰ τὴν κοινωνίαν ἀπὸ πολλοὺς βουλευτὰς καὶ πρωθυπουργοὺς μας. Παρὰ τὸν εὐρωπαϊκώτατον ἐπὶ δεκάωρον βράζοντα κοσμομέν, καὶ τὰ ἐκ μυρίων μύρων καὶ κρεάτων καὶ διεγερτικῶν συνιστάμενα ἐμβάσματα βλέπει τις

ν' ἀφιερωθῇ εἰς τὸν Θεόν! Τίς δύναται νὰ ζηλοτυπήσῃ τοιοῦτον ἀντίζηλον; Ἀλλὰ τρέμω μήπως ἀκούσω ἡμέραν τινὰ ὅτι ὁ Βενετὸς τὴν ἐπανεύρεν, ἢ, Θεέ μου οἴκτειρον, ὅτι μετέβη αὐτὴ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Βενετοῦ! Ταῦτα μοὶ προεῖπε νύκτα τινὰ ἡ Γραφτῶ, ἡ μάγισσα, εἶθε τὸ στόμα της νὰ ἐκλείετο διαπαντός, προτοῦ νὰ μὲ εἶπῃ ταῦτα. Οὐδέποτε εἶχον συλλάβει, οὐδ' ἡδύναμην νὰ συλλάβω ποτέ, ὑποψίαν κατὰ τῆς γυναικὸς μου. Εὐνόμιζον ὅτι αὐτὴ δὲν ἠγάπησε τὸν Βενετόν, ἀλλ' ἔγινε θυμὰ αὐτοῦ. Ἀλλ' ἡ δυσειδὴς ἐκείνη γραῖα, ἡ Φορκίνα, μὲ εἶπε τὰ ἐναντία. Καὶ τότε μὲν δὲν τὴν ἐπίστευσα, οὐδὲ ἠκροάσθην τοὺς λόγους της. Σήμερον ὅμως μοὶ ἐπανερχονται διὰ πρώτην φορὰν οἱ λόγοι οὗτοι· μοὶ φαίνεται ὅτι λαμβάνουσιν ὁστᾶ καὶ σάρκα, γίνονται μορμολύκεια καὶ μὲ φοβίζουσι. Καὶ φαντάσθητι, φίλε μου, ἡξεύρεις τί θὰ εἶπῃ τοῦτο; Νὰ εἶσαι ἀνὴρ τίμιος, ἀγαθός, ἀμεμπτος, νὰ ἀγαπᾷς περιπαθῶς γυναικᾶ τινὰ, ἥτις νὰ εἶναι σύζυγός σου, νὰ τὴν νομίζῃς εὐτυχίαν σου, κόσμημά σου, θησαυρόν σου, καταφυγὴν σου, ἐλπίδα σου εἰς τοῦτον τὸν κόσμον! Καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν σου ξένος τις, ὃν νὰ φιλοξενήσῃς μετὰ προθυμίας, καὶ νὰ σοῦ ἀρπάσῃ τὴν γυναῖκα ταύτην καὶ νὰ φύγῃ μετ' αὐτῆς! Ὡ, κόλκας! Ν' ἀφυπνισθῇς πρωτὰν τινὰ ἐγκαταλειμμένος, προδεδωμένος, κατησχυμένος, κατάρτος! Καὶ ἐπὶ πολλὴν χρόνον ἐπίστευον ὁ ἄφρων, ὁ νήπιος, ὅτι αὕτη ὑπῆρξε θυμὰ καὶ τὸν ἠκολούθησεν ἀκουσίως. Ἀλλὰ σήμερον, ὅταν τὸ συλλογίζωμαι, πείθομαι ὅτι αὕτη τὸν ἡ-

γάπα... καὶ ἡ λέξις αὕτη κατασπαράττει τὴν καρδίαν μου, ὡς χίλια ξίφη. Ἄ, ἡ μάγισσα ἐκείνη. ἡ ἀπαισία γραῖα Φορκίνα, εἶχε δίκαιον. Τὸν ἡγάπα βεβαίως! Τὸν ἡγάπα! Ἀλλ' ἐγὼ τί κακὸν ἐπραξα διὰ νὰ βασανίζωμαι τόσον; ἢ κολάζομαι ζῶν, ἕνεκα τῆς ἄκρας ἀγαθότητός μου;... Ὑπάρχει λοιπὸν Κόλασις πρὸ τῆς Κολάσεως;...

Πρὸς τὸν χείμαρρον τοῦτον τῶν λόγων οὐδὲν ἡδύνατο νὰ ἀντιτάξῃ ὁ Μηνᾶς. Ἐκάθητο ἀκούων σιωπηλὸς καὶ μόλις προλαμβάνων ν' ἀκούῃ τὰς λέξεις.

— Διὰ τοῦτο, Μηνᾶ, ἐπανελάθειν ὁ ἕτερος, τώρα ὅτε ἤλθομεν πλέον εἰς τὴν νῆσον ταύτην καὶ τὰ γενόμενα δὲν ἀπογίνονται, εἶναι καιρὸς νὰ σκεφθῶμεν τί πρέπει νὰ πράξωμεν. Ἀκουε, τὸ σχέδιόν, ὅπερ ἔχω καταρτίσει. Ἐγὼ μὲν θὰ μείνω εἰς τὸ χωρίον τοῦτο νὰ σὲ περιμένω. Σὺ δὲ θὰ ὑπάγῃς μόνος εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, νὰ πληροφορηθῇς ποῦ κατοικεῖ αὐτὴ ἡ γυνή. Καὶ ὅταν μάθῃς ὀριστικῶς ὅτι εἶναι ζῶσα, Μηνᾶ, καὶ κατοικεῖ κάπου, θὰ ἐπανέλθῃς πρὸς ἐμέ, καὶ θὰ σκεφθῶμεν ἐκ δευτέρου, ἂν πρέπει νὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ νὰ τὴν ἴδωμεν; ἢ νὰ ὑπάγῃς σὺ μόνος, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ περιμένω, ὅπερ μοὶ φαίνεται καὶ προτιμότερον.

— Ὅπως ἐπιθυμεῖτε, κύριέ μου.

— Λοιπὸν σήμερον νὰ ἐτοιμασθῇς δι' ὁδοιπορίαν. Θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ μοναστήριον ὡς προσκυνητής, καὶ συγχρόνως θέλεις ἀναζητήσει τὴν κατοικίαν τῆς δυστυχοῦς ταύτης γυναικός.

τὸν νωθρὸν ἀνατολίτην χαλδᾶν καὶ ἐσχάτως εἰσαχθέντας τοὺς ὡς αἱ ὀρικτικαὶ ἀρμενοκαθόλικαι τοῦ Πέραν ἀπαραιμύλους τὴν γεῦσιν γιαιλατζή ντολμάδες.

Εἰς τὴν τελευταίαν εἰσαγωγὴν εἰργάσθη μετ' ἀνταξίας ἐπιμονῆς ὁ πονηρὸς Δούκουλλος διευθυντὴς τοῦ *Ραμπαρᾶ* ὅταν τοὺς πρωτοεῖδεν ἐπὶ τοῦ μπουφέ βάλλοντας λαμπρὰς σπινθηροβολοῦντος ἐλαίου ἀκτῖνας ἔλαμψεν ἐκ μακαριότητος καὶ ὡς ζηλότυπος μαῦρος μόλις ἐσυγχώρησεν εἰς τὴν παρέαν τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** νὰ λάβῃ ὀλίγον μεζέν.

Ἀφίνομεν ὅτι καθ' ἐκάστην ἐσπέραν Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου γίνεται ἐκεῖ μέσα τὸ *Ἀνάστα* τὸ ξενοδοχεῖον, ποῖος νὰ πρωτοπάρῃ τὰ περίφημα στρεΐδια, τὰ μεταβάλλοντα τὸ ξενοδοχεῖον *Εὐρώπη* εἰς ἀληθινὸν παρισινὸν Ἑστιάτοριον τοῦ Λούδρου.

Ἡ εὐωδία τῶν γιαιλατζή ντολμάδων ἐλκύει ἐκεῖ καθ' ἐσπέραν καὶ τὸν δημοτικώτατον βένν τῶν Ἀθηνῶν με τοὺς παιδρὸς ξεναγούς του.

Ἀφίκετο νὰ ἑορτάσῃ τὰς ποιητικὰς αὐτὰς ἡμέρας ὁ μέγας ποιητὴς μας **Ἀχιλλεὺς Παράσχος** καὶ ν' ἀποδώσῃ τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν Μοῦτάν του εἰς τὸν ὀλογάλαν οὐρανὸν του, μακρὰν τοῦ ὁποῦ ἀπεδείχθη πλέον ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ζήσῃ πνευματικῶς ἢ τοῦλάχιστον πνευματωδῶς. Προσαγορεύομεν θερμῶς τὴν ἄφριζίν του, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ἐξήγησεν τὸ πνεῦμα τῶν περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ **Μὴ Χάνεσαι** γραφέντων, καὶ εὗρεν αὐτὰ εἰλικρινέστατα πρὸς τὴν μεγαλουργίαν του Μοῦσαν.

Ὀλίγα λεπτὰ μετὰ τὴν μάχην ὁ ἥρως τοῦ δράματος Μάνδαλος ὥφθη ἐν τινι δωματίῳ τῆς Βουλῆς, μόνος, φρενήρης, μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ πῶς δὲν ἐσφάγη ὅλον τὸ κόμμα μαζὺ του, καὶ τύπτων τὴν κεφαλὴν του ὠρύετο μετ' ἀσυνήθους μεγαλοπρεπειᾶς, ἀρθρόνων τὰς ἐξῆς λέξεις :

— Νὰ χ. . . . τὸν Τρικούπη καὶ τὸ κόμμα του !

II BIENNI ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΑΤΕΡ ΤΗΣ

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ Ο ΛΑΟΣ

— Νά ! ἀπ' αὐτὸ, λέγω πρὸς τὸν ὑπηρετήν, τοῦ ὁποῦ ἤκ- πληξὴς ἐδιπλασιάζετο κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον, δεικνύων συνάμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ φαγητὸν τοῦ γείτονός μου.

Ἄα ! περιστερὰν θέλετε ; εἶπε καγχάσας, καὶ δικαίως, λίαν θυρωδῶς. Μετὰ ἐν λεπτὸν ἤκουον νέας ἐκρήξεις γε- λώτων εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ ξενοδοχείου, ἐνθα ἦτο τὸ μαγειρεῖον. Βεβαίως ἦτο τὸ γαρσόνιόν μου τὸ ὁποῖον διηγεῖτο εἰς τοὺς καταχθονίους τούτους μαγειροὺς τὴν ἱστορίαν μου.

Ἐννόησα τότε ὅτι εἶπα μίαν ἀνοησίαν ἐσημείωσα τὴν λέ- ξιν, καὶ ὅταν μετέβην εἰς τὸ δωματίόν μου εἶδα ὁ ἄθλιος ὅτι ἀντὶ περιστερᾶς ἐζήτησα ληστὴν, εὐχαριστήσας καθ' ἐ- αὐτὸν τὸ γαρσόνιον, ὅτι δὲν με παρέδωκεν εἰς κλητῆρας. Εἰς τὴν γερμανικὴν *rauber* σημαίνει ληστής· *taube* δὲ περιστε- ρά· πῶς ἐσυγχίσθησαν τὰ δύο ταῦτα ἐκ διαιρέτου ἀντίθετα ὄντα εἰς τὴν κεφαλὴν μου, εἶναι αἰνίγμα· ὡς καὶ ἡ λέξις ἢ σημαίνουσα ἀνθρώπον ληστὴν, ἔχει φαίνεται ληστρικὰς δια- θέσεις καὶ εἰσῆλθε κρυφίως εἰς τὸν νοῦν μου καταλαβοῦσα τὰ δικαίωματα τῆς ἀθώας περιστερᾶς !

Τὸ γεγονός τοῦτο μὲ ὑπενθυμίζει τὸ πάθημα ἐνὸς φίλου μου ἐνταῦθα ἀφιχθέντος μὲ ὀκτὼ γερμανικά πρὸ ἐτῶν πινων. Εἶχε γευματίσει καὶ οὗτος καὶ ἐπεθύμει ὁ κ. ἓνα φροῦτον διὰ νὰ δώσῃ τέρμα πλέον εἰς τὴν ἀνυπόφορον εὐχαρίστησιν τοῦ τρώγειν. Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν ἔδειξεν ἀνθρωποφαγικὰς τάσεις, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ὄχι καὶ πολὺ ἡμερώτερός μου ἐ- φάνη· ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν ὑπάλληλον τῶν φαγητῶν καὶ τῷ εἶπε μὲ ἓναν ἐτι ἐλεύθερον ἀέρα σκαλίζων διὰ τῆς ὀδοντο- γλυφίδος του τοὺς ὀδόντας : « Φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, ἓνα κόρακα ». (ὅρα τὴν ἀνω σκηνήν). Ἦθελεν καὶ ὁ δολοφόνος οὗτος τῶν γερμανικῶν νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐζήτει σταφυλῖα !! *Ra- ben* σημαίνει κόραξ· *traube* δὲ σταφυλάς· ἡ μικρὰ αὕτη ἡ- χητικὴ ὁμοιότης τῶν δύο λέξεων παρέσχε καὶ εἰς αὐτὸν τὴν περίστασιν νὰ κάμῃ μίαν τοιαύτην ἐπίδειξιν γλωσσομαθείας.

Καὶ ἐπειδὴ εἰς λόγος φέρεται τὸν ἄλλον ἐν εἶδει ἀκροβα- τῶν, καὶ ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα ἀμίμητα ἀληθῆ ἀνέκδοτα μόνον διὰ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** εἶνε δυνατόν νὰ ἀποθανατισθῶσιν, διὰ ταῦτα θὰ ἀναφέρωμεν δύο ἀκόμη ὅμοια δράματα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἔσχον τόπον ἐκτυλίξεως ἐν Παρισίοις. Εἰς συμπατριώ- της μας Ῥωμῆς ἀπὸ τὸν Ἑλμπο ἐφθασε πνέων τὰ λεί- σθια ἐκ πείνης εἰς Παρισίους. Ἀπὸ τῆς Μασσαλίας μέχρι τῆς πρωτευούσης δὲν ἔφαγε, λέγει, τίποτε, τὸ μὲν διότι ἔ- τρεχε πολὺ ἡ ἀμαξοστοιχία χωρὶς νὰ παραμένῃ πολὺ εἰς τοὺς σταθμούς, τὸ δὲ διότι δὲν ἐγνώριζε, λέγει, Γαλλικά !! ἄμ *pösch* θὰ φᾶch, ἔλεγεν, ὅταν δὲν ζήρεῖς νὰ πῆch τί θέ- λειch ?

Ἐφθασε τέλος εἰς Παρισίους, ἐνθα τὸ ἐνστικτον τῆς πεί- νης τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὴν τελευταίαν ταύτην Ὀλυμ- πιακὴν του λογικὴν καὶ μετέβη, εἰς ἐν ξενοδοχεῖον.

Ἄς σπεύσωμεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἦτο πολὺ ἐντροπα- λός, ὡς ὁμολογεῖ, πρὸς δὲ ὅτι ἐγνώριζε καὶ σικιὰς τινὰς γαλλικῶν λέξεων. *Garchon* ! εἶπε, *manzar* !

Ἐλαβε μίαν πατσέταν δι' ἧς περιέβαλε τὸν λαιμὸν του καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν ὑπηρετήν διὰ τοῦ δακτύλου τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν γραμμάτων τοῦ καταλόγου τῶν φαγητῶν.

Ἦτο σοῦπα· τὴν ἐρούφηξεν ἐν ἀκαρεῖ μὲ ἦχον πενήντα ῥογχιζόντων ἀνδρῶν. Δεικνύει τὴν δευτέραν γραμμὴν, ὑπο- θέτων ὅτι μετὰ τὴν σοῦπαν, βεβαίως θὰ ἀκολουθεῖ τὸ βρα- στόν· ἤθελε, βλέπετε, νὰ διορθώσῃ καὶ νὰ ἐνδυναμώσῃ τὸν στόμαχόν του. Μετ' ὀλίγον ὁ ὑπηρετὴς τῷ φέρει δευτέραν σοῦπαν. Ἐκοντοστάθη, λέγει, ὀλίγον, ἀλλὰ ἐντρεπόμενος δὲν εἶπε τίποτε καὶ ἐρούφηξε καὶ αὐτὴν τὴν σοῦπαν.

Πρὶν ἢ διατάξῃ καὶ πάλιν, ἔκαμε τὸν ἐξῆς ἐμβριθεῖ συλ- λογισμόν : Εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ κατάλογοι ἔχουν πρῶτα τὴν σοῦπαν, ὕστερα τὰ δύο εἰδῶν βραστά, ὕστερον ἔρχονται τὰ ψητὰ καὶ τέλος τὰ ὀπωρικά· ὥστε, εἶπεν, ἂν ἔχουν ἐδῶ δύο εἰδῶν σοῦπες ἃς δεῖξω δύο γραμμάς ἀκόμη παρακάτω διὰ νὰ ἐπιτύχω τὸ βραστόν.

Δεικνύει τὴν τετάρτην γραμμὴν, ἀφοῦ ὡς ἱκανὸς ἀξιωμα- τικὸς τῶν ἐπιτελῶν ἔκαμε τὸν τοπογραφικὸν παραλληλισμὸν τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Γαλλικῶν καταλόγων τῶν φαγητῶν, καὶ περιμένει ὡς Μόλτης τὴν βεβαίαν ἐπιτυχίαν.

Τρίτην σοῦπαν μετ' ὀλίγον τῷ παρουσιάζει ὁ ὑπηρετὴς γελῶν πονηρῶς. Εἰς τὴν παρουσίαν τῆς τρίτης ταύτης σοῦ- πας ἔδειξεν ὀλίγα σημεῖα διαμαρτυρήσεως ἐκφρασθέντα διὰ τῶν δακτύλων του καὶ τοῦ κοκκινίσματος τοῦ προσώπου· ἀλλὰ, ἐπειδὴ δὲν ἤξευρε γαλλικά, δὲν εἶπε τίποτε καὶ τὴν ἐρούφηξε καὶ αὐτήν.

Τέλος ἰδὼν ὅτι δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ φάγῃ μέσον τοῦ κα- ταλόγου καὶ ἐνθυμηθεὶς κατὰ τύχην μίαν γαλλικὴν λέξιν, ἐτόλμησε νὰ ἀποταθῇ πρὸς τὸ γαρσόνι καὶ εἶπε μετὰ συ-